

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομος ο χρόνος είναι
κι’ Έβρα πάλιν αι’ Αθηναί.”

“Ετος χίλις δυκακόσα κι’ έννενηντα... τί καλά!
περισυόμενα και πλούτη μας έπησαν τὰ μερά.”

Τὼν ὄρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο Ρωμῆος τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίη,
κι’ όταν ἔχω ἔμπνάδα — κι’ ὅποια μοῦ καταβαίη.
Συδρομητής θὰ δέχομαι, — γιατί λεκτὰ δὲν ἔχομαι,
και ‘ὀταν’ Αθηνῶν τὴν πόλιν — και εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
και εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄλην — δίχως νάζια κι’ έντροπήν.

Συδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,
γιὰ τὰ ξένα δημοσ μέρη — δεκαπέντε και ‘ὀτὸ χέρι.
Κι’ ένα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγιγες συδρομητής,
κι’ ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαθρο φεῖδι.
Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ’ εὐθείας πρὸς ἔμε.
Γιὰ τὴ σάρα και τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πέμπτη και δεκάτη,
μεγάλοι ἀρραβῶνες ‘ὀτὸ Παλάτι.

Ἐννιά ποιόντος και τρακόσα
σοῦρετα φέρετα πάλι τόσα.

‘Ο νέος ‘Οδοίπερος, μεγάλη τραγωδία
ποῦ συγκινεῖται πᾶσα Ἑλληνικὴ καρδιά.

Πρώτη σκηνὴ
ἐλευσινή.

(Εἰς τὴν Σκηνὴν παριστᾶται ἔξηρος και μέλας βράχος
και ὁδὸ παιπίδες ἔφαρνα εἰσερχοῦνται μὲ τάχος,
τούτέστιν ὁ Παῖσιος κι’ ὁ φίλος Θεοδόσιος,
ὁ ένας κι’ ἄλλος Μοναχὸς ἑνάρετος και δαιος).

- Θ. — Ποῦ εἶναι ὁ νεόφερτος, ὁ ἔξνος ‘Οδοίπερος;
ὡς σκουρωπὸν μετέωρον ἐσκέπασε πᾶν δρος.
Π. — Τὸν εἶδα χθές... ἔτροβαξα... μ’ ἐπάγωσαν τὸ αἶμα
τὸ σιγαλὸν τοῦ πάτημα, τὸ σκοτεινὸν τοῦ βλέμμα,
κι’ αἱ σηκωμένα και λευκαί τῆς κεφαλῆς του τρίχες...
ἰδιαίτερον μετ’ αὐτοῦ συνομιλίαν εἶχες;
Θ. — Αὐτὴν τὴν ὄραν, τέκνον μου, ἐνφ’ γλυκοκαράζει,
ἐνφ’ κτυπᾷ τὸ στήμαντρον κι’ ὁ πετεινὸς φωνάζει,
σ’ αὐτὰ τὰ ὄρη ἔρχεται, μοναχὸς του μαλλόνει,
κι’ ἀρχίζει σὸν μπαλωματὴς παπουτοῦμα νὰ μπαλώνη.
Π. — Παράδοξος καλόγερος και παπουτοῦσε βαρβάτος...
ἀκούω κρότον... ἔρχεται... εἶν’ ἡ φωνὴ του, νάτος.

Σκηνὴ δευτέρα
φοβερωτέρα.

(‘Ο Δελιγιάννης ἔρχεται μὲ καλογῆρου σχῆμα
κι’ ἀρχίζει τότε ἡ γωνοῦσι τοῦ ‘Οδοίπερου ὄημα).

- Δ. — Αὐτὸ βλέπεις τὸ κουκουτσι,
ὅπου φαίνεται σπασμένο;
αὐτὸ βλέπεις τὸ παπουτσι,
ὅπου εἶναι μπαλωμένο;
Ἐγὼ εἶμαι τὸ κουκουτσι,
τὸ παπουτσι πρόγραμμά μου,
και μὲ τοῦτο κουτσι κουτσι
μεγαλώνει τὸνομα μου.

Ἐξεθλώσας και τρέχει, ‘Οδοίπερε, ἡ ζωὴ σου...
τί ἐτρόβηξες ὡς τώρα, κακομοῖρη, συλλογίσου.
Σὲ παράτησαν μοναχὸν και Ἡμέτερος και φίλοι,
ὡς κι’ ἐκείνης τῆς Παλλοῦς σου σ’ ἐπαρμάκευσαν τὰ χεῖλη.
Ἄλλοι σ’ ἐστοῦσαν δολίως
τὴν παγίδα τῆς ἀπάτης,
και ὁ ένας ὁ γελοῖος
και ὁ ἄλλος ὁ σακάτης.

Τρίτη Σκηνή
πὸ τοὺς συνηνέει.

(Ὁ Μοναχὸς Παῖσιος ὅτ' ἄν Ὀδοιπόρον τρέχει).

- Π.—Καλῶς σὲ ἦρα, Μοναχέ!... ὁ νοδὸς σου τί νὰ ἔχη ;
 Δ.—Τὸν συνένεον ἀροῶζω τὰς μαυροβαφεῖς σικιάς
 ἔταν τρέχουν ἀραιμένα ἴσθ' ἄν ἀνέμω τὰς πνοάς.
 Π.—Τοῦ κότρου πάθη, Μοναχέ, τὸ ράσσο σου μὴν κρύπτει ;
 σὺν θεϊτέρῃ φαίνεσαι χλωμός... τὸ συναιδὸς σὲ τύπτει ;
 ὁ σκόληξ ὁ ἀκοιμητὸς τῶν ἐκλογῶν σὲ τρέγει ;
 Δ.—Μ' αὐτὸ τὸ ἐκατόκομπον μακρὸ σου κομπολόγι
 δὲν εἰμπορεῖς τῶν ψήμων μου τὸ πληθὸν νὰ μετρήσης.
 Π.—Θαρρῶ πῶς εἶσαι, Μοναχέ, ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις.
 Δ.—Ἰσθὼν ἐκλογῶν τὴν τρέπεναν τὸν τάπητα πρὶν στρώσω
 καὶ τὸν Κασιόνα ἤθελα ἴσθους δεκατρεῖς νὰ χῶσω,
 ἀλλὰ κί' αὐτὸν ἀνήλικον μ' ἐπρόσφερον ἡ μοῖρα...
 τὸν εἶπα ;... ἐτελείωσε... κατήφρον ἐπήρα.
 Καλλίτερον ὁ ἀνθρώπος νὰ ἦτο κρούα πέτρα
 παρὰ νὰ κἀμνη κόμματα, μπαλωμάτα καὶ μέτρα.
 Ὡ πάτερ μου, ἐγήρασε, καὶ τὸ ψυχρὸν σου γήρας
 ψυχρὰ προσφέρει ὡς αὐτὸ μαθήματα τῆς πείρας,
 ἀλλὰ γνωρίζεις ἔνδον μου τίς ἔρις ἐμφολεῖς ;
 γνωρίζεις πῶς νυχθημερὸν τὸ πνεῦμα μου σαλεύει ;
 γνωρίζεις διὸ φάντασμα μὲ κυνηγᾷ ἴσθ' ἀκόμη ;...
 προχθές ἡ ὄρα τῆς νυκτὸς ἐσήμεριον ἡ πρώτη...
 μ' ἔνα σκεπάρνι ἐσκαβὰ γιὰ τὸν Τρικοῦτη μῆνιμα
 τοῦ κταρράκτου ἔβλεπα τὸ μελανόχρουον κύμα,
 κί' ἐπῶναξα «καθὼς αὐτὸ παρήλθον τόσοι χρόνοι
 κί' ὄλιγα ξερολάχανα τροφὴ μου ἦσαν μόνη».
 Φωνὴ ἐξαίφνης κλυθμηρὰ ἠκούσθη ἴσθους ἀέρας,
 τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἐστρεψα ἴσθ' ἀκόμη τῆς ἐσπέρας.
 Τὴν εἶδα... ἦτον ἡ Ραλλοῦ, ὁ Ράλληος δηλαδὴ.
 καὶ τοῦ Κασιόνα ἐσκουσε ν' ἀφήσω τὸ παδί.
 Τί πταῖω καὶ μὲ κυνηγᾷ ἡ τρομερὰ σικιά τῆς ;
 σικιά σκληρὰ, τί σ' ἐπταῖσα καὶ μὲ σκληροσπαρτάτεις ;
 Σικιά τοῦ Ράλλη, τῆς Ραλλοῦς, τί σ' ἔκαμ' ἀδελφῆ ;
 θυμάσαι ἔπου ἤπιεμα ἴσθ' Ὀμπραπαλὴ καφρέ ;
 θυμάσαι ποῦ σ' ἐπῶναξε ἡ ἀσπρη φουστάνελα ;
 θυμάσαι τὰ τρεχάματα καὶ τόσα πῆγαιν' ἔλα ;
 θυμάσαι ποῦ μ' ἐφίλησε ; θυμάσαι ποῦ σ' ἐφίλησα ;
 γιὰ τὸν Κασιόνα τὸν μικρὸ θυμάσαι πῶς σου ἔμιλησα ;
 θυμάσαι πῶς ἐκλείσαμε τῆς πόρταις μὲ τὰ μάνδαλα
 γιὰ νὰ μὴ μάθουν οἱ ἔχθροί τοῦ κόμματος τὰ σκάνδαλα ;
 θυμάσαι ποῦ μὲς ἔκουαν καὶ οἱ τριγύρω κοῦκοι
 τὸ μὲν εἶδ' ὡς συγκρινώμενον τοῦ Λάππα καὶ τοῦ Ρούκη ;
 θυμάσαι διὸ ἀρχισε κατόπιν νὰ μαλλώνης
 γιὰτί δὲν ἤθελες καὶ σὺ παπούτσια νὰ μπαλώνης ;
 Π.—Γιέ μου, ἀπὸ αἰθρον ἡ πέτραν καρωμένους
 ὁ μένων εἰς τὰς λύπας σου ἀναίσθητος καὶ ξένος.
 Δ.—Μὲ κρύπτει ράσσο σήμερον ἡ σαρκόδορος σκέπη
 καὶ ἀσκητικὸν φιλήσυχον ὁ βράχος σου μὲ βλέπει,
 ἀλλ' ἔνοια σου, καὶ τῆς Ραλλοῦς τὰ πρόπινα θὰ ψάλω,
 σ' ἔνα παπούτσι καὶ τὰ δῶδ' ποδάρικα τῆς θὰ βάλω.
 Ἀπὸ τὸν Ἀχλαδοκάρπον ἴσθ' ἡν Τριπολὶν ἐπέηγα,
 ἀφοῦ τραπέζια ἐπαγα τῶν φίλων οὐκ ὄλιγα.

κί' ἔκει πρὸς τ' Ἀγρωγίτικα μὲ χείρουσαν ψυχὴν
 πολλοὶ μὲ προητοίμασαν λαμπρὰν ὑποδοχὴν,
 ἐγὼ δὲ τότ' ἐούσθησα ἴσθ' ἄν Ἀρκάδων πλήθη
 ὑπομονὴν, εὐπειθειαν, καὶ τ' ἄλλα τὰ συνήθη.
 Κατόπιν εἰς τὴν Τριπολὶν εἰσῆλασα ὄρχλος,
 Χριστόπουλος δ' ὁ Μπόλιος, Ἡμέτερος καὶ φίλος,
 μοῦ ἔκαμε προσφώνησιν μὲ νέα λόγια μπλόικα
 κί' ἠγύθηθη κάθ' ἐταπεινὸν νὰ μὴδενίσω σκόληκα.
 Ἐγὼ δὲ ἀνταπήντησα μὲ ἄλλον λόγον μπλόικον,
 χωρὶς κἀν λάθος εἰς αὐτὸν νὰ παρεμφερῆσαι ὄλοικον,
 κί' ἐπῶναξα «Κυττάξτε πῶς κατεστράψ' ἡ χῶρα,
 ἂν δὲ τῆς Κυβερνήσεως δὲν πέσουν αἱ πλεκτάναι,
 ἀρχίστε νὰ ψάξτε μαζί μου ἀπὸ τώρα
 Καραϊσκάκη ἀρχηγῆ καὶ πρῶτε Καπετάνε.
 Καὶ πᾶς Ἀρκὰς ἠλάλαξε κί' ἦσαν ἔκει παρούσαι
 τῆς Ἀρκαδίας Χάριτες σαρανταποδοροῦσαι,
 καὶ μ' ἔβρναν μὲ στέφανα καὶ μάσκουλα ἐκτύπων
 κί' ἀντίχ' ἐγλυκοῦς ζουρνὰς πολλῶν περὶ μου κί' ἐτίππων.

(Ἐνθ' αὐτὰ παραλαλεῖ μὲ τὴν φαντασίαν
 καὶ διὸς ἀκτινοβολῶν τὸ μαῦρον ῥάσσον ῥίπτει
 τοῦ κἀμνει ὁ Παῖσιος μικρὰν νυχτρολοισίαν,
 κί' ἐκείνος φεύγει ἔντρομος, καὶ ἡ αὐλαία πίπτει).

Δευτέρη Πράξις ;
 ποῦ θὰ τρομάξῃς.

Πρώτη Σκηνὴ
 ὄλο φωνή.

(Ὁ Δεληγιάννης θεωρεῖ τὸ φάντασμα τοῦ Ράλλη
 κί' ἀμέσως βάζει τῆς φωναῖς μὲ ἐξοικετο κεφάλι).

- Δ.—Ποῖα σύγχυσις τὸν νοῦν μου αἰσθημάτων ἀνατρέπει ;
 τὴν Ραλλοῦν ἡ δρασίς μου ἢ τὸ φάντασμα τῆς βλέπει ;
 Τὸ ἀγγελικὸν τῆς σῶμα
 τὸ ροδόκρινόν τῆς χρώμα,
 τὴν Ραλλοῦν μου, τὴν Ραλλοῦν,
 εἰς τὸν νοῦν μ' ἀνακαλοῦν.
 Τὴν Ραλλοῦν εἰς τὰς κινήσεις, εἰς τοὺς λόγους τῆς ἐπίσταυ
 τὴν κυττάξω, τὴν τρομάξω, καὶ γυροῖω μὲ τὸν δίσκο.
 Ρ.—Πόσα μαῦρα θὰ σοῦ δώσω μὲ τὸν κάθε μου κουμπάρο.
 Δ.—Ὡ! λυπήσου με, Ραλλοῦ μου...
 Ρ.— Καὶ τὸν Τρόφωνα θὰ πάρω.
 Δ.—Ποτὸν ἔχω ἴσθ' ἡν ψυχὴν μου καὶ ἴσθ' ὁ πνεῦμά μου σσι-
 Ὡ Ραλλοῦ, μικρὴ ἀκόμα, [ζηδόν!...
 μὲ ζήτηξ νὰ κἀμνη κόμμα,
 παραδέξου τὸν Κασιόνα ἴσθ' ὅτων πολλῶν συνδυασμῶν.
 Ρ.—Ὅχι, ἔχι, δὲν τὸν βέλω...
 Δ.— Μὴ τὰ μάτια σου γουρλώνης,
 ἔλα πάλι ν' ἀγαπήσης καὶ παπούτσια νὰ μπαλώνης.
 Βλέπει πόσον θριαμβεῖσθ' ἴσθ' ἡν λαμπρὰς περιουσίας,
 βλέπει πόσον μὲ δοξάζει ὁ Νομὸς τῆς Ἀρκαδίας.

Ρ.—Μὰ κί' έμένα εις τὰς Θήβας δέν μου έκαμναν όλίγα
μέ τούς δύο τούς Μαλέας και τόν Μπέλλο τόν κολλήγα.

Δ.—Βεβαιώσου πώς θ' ανοίξης μία τρύπα 'στό νερό.

Ρ.—Βεβαιώσου 'στέν Κατοίνα πώς ποτέ δέν προσχωρώ.

Και μακράν τής έξουσίας
και μακράν Ξηρολαχάνου,
και εις ώρας πανδαισίας
και 'στούς ήχους τών παιάνων
θά κυττάς τό φάντασμά μου.

Κί' εις τό μέσον τόσων σάλων
κί' εις τό μέσον τών έλιπών
κί' εις τό μέσον τών μεγάλων
και μικρών μπαλωματήδων
θά θυμάσαι τζονομά μου.

(Τοιαύτα ειπε ή Ραλλού και φέγγει παραφόρος
και τρέχει ώς φρενόλητος ό τίλας 'Όδοιπόρος).

Σκηνή δευτέρα άγνωστερά

(Παίδν κουμπάρων τής Ραλλούς από μακράν ήζει
κί' εισέρχονται εις την σκηνήν οι δύο Μοναχοί).

Θ.—Τές κόρας τών εμμάτων του ιδέ ανωστραμμένες
και του ώχρου μετώπου του τές τρέχας ώρθωμένες.

Π.—Μου φαίνεται πώς όμιλει 'στό φάσμα τής Ραλλούς.

Θ.—'Εγώ νομίζω πώς κί' αυτός χρωστει τής Μιχαλούς.

Π.—'Ως ποτέ θά νυκτοπερνάς 'στούς βράχους, 'Όδοιπόρε;
έσημαναν αι δώδεκα τών μεσανύκτων ώραι.

Και μακράν τής έξουσίας
και μακράν Ξηρολαχάνου,
και εις ώρας πανδαισίας
και 'στούς ήχους τών παιάνων
και... και... και... και τὰ λοιπά,
ή Ραλλού θά με κυττά.

('Ενώ τοιαύτα μ' έξαψιν παραλαλει μεγάλην
του κάμνει ό Πατοίος ψυχρολοοισιαν κί' άλλην).

**Πρῆξι τελευταία,
ὄντως ἀπεικταία.**

**Σκηνή πρώτη
ὄλο κρότοι.**

(*Ὁ νέος Ὀδοιπόρος
φρονάζει διατόρως).*

Δ.—

Τί ζητεῖ αὐτή, τί θέλει
τῶν τυράννων ἢ ἀγέλη;
Διὰ ποίους αἱ ἀλύσεις;
γὰρ τὸν πρῶτον ἐν τοῖς Ἰσούς;
Χωρεῖτε, χωρεῖτε,
Τρικυόπην βαρεῖτε,
κτυπάτε καὶ Ράλλην
μὲ λύσαν μεγάλην,
κουράζο κί* ἔμπρός...
Ὡς πότε 'στὸ γένος
θὰ μὲν ὀσυσμένος
φωσφόρος λαμπρός;

Βλέπω τὰ ἕψηλὰ Φωκόλα
νὰ τινάζουνε τὰ κώλα,
ἀλλὰ βλέπω καὶ τὸν Ράλλην
νὰ κυλλεῖται 'στὴν πάλην.

Βλέπω σφαῖρας φλογισμένας καὶ τρομάζω μὲ βροντάς...
νικηφόρος ὁ Ἀντώνης, ὁ Σαῖν-Ζούστ, κί* ὁ Γεωργιαντάς...
νικηφόρος καὶ ὁ Δάππας κί* ὁ ἀνήλικος Κατσινας...
τὰ νταούλια σας κτυπάτε καὶ ἀνάθεμα ρετσίνας.
Συνταράττει τὰ ἐδάφη τῆς; Ἑλλάδος μας οἰσιμός
καὶ νικᾷ τοῦ Ὀδοιπόρου ὁ καθεὶς συνδιασμός,
κί* ἀνατέλλει ὅπως πρῶτα πλήρης γαῖουρο μεγαλείου
ἢ ἐξέδομη Ἀπριλίου.

**Σκηνή δευτέρα
κί* ἀστράπτει πέτρα.**

(*Πάλιν οἱ δύο Ἀσκητὰ προβάλλουν 'στὴν Σκηνήν
τοῦ Ὀδοιπόρου τρέμοντες τὴν βροντερὴν φωνήν.
Ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστραπτῶν τὰ πέριξ ἀνταυγάζουν
κί* ὄλος ὁ βράχος ἐξάφνω φωτίζεται ἀπλήτως,
ὅταν οἱ θεοὶ Καλόγεροι τὰ μαῦρα ἄσσοα βγάδουν
καὶ φαίνεται ὁ Φασουλῆς κί* ὁ βλάξ ὁ Περιλέτος).*

Δ.—

Τί ζητεῖ αὐτή, τί θέλει
τῶν τυράννων ἢ ἀγέλη;

Θὰ σὰς ἔμψυ βαθεῖα 'στὴ μύθη
ὁ Γεγῆς τοῦ Κρεστενίτη.
Καὶ σὺ, Ράλλη, πρῶτε βλάμη,
ποῦ παντῆρα μου κρατεῖς,
σὰν κουρέλι θὰ 'στὴν κάμη
ὁ κλεινὸς μπαλωματῆς.
Σηκωθήτε πιά, ζαγάρια,
μὴ φανῆτε πάλι βιάδια...
μὰ τί βλέπω; ... θεὸ στυλιάρια...
ἄς τὸ βάλω εἰς τὰ πόδια.

(*Τὸ κόβει λίσση ἐντρομος ὁ μέγας Ὀδοιπόρος
κί* ὁ Φασουλῆς κί* ὁ Περικλῆς συμπάλλον παραφῶρος).*

*Ἄς γράψωμεν ἀργήτορα 'στὸν βράχον ποῦ ἐγέραςε
πῶς ἕνας Πρωτοκλιθεὶρος ὡς Ὀδοιπόδος ἔπεραςε.*

Διαβαίνουν οἱ χρόνοι
καὶ δια σαρόνει
τοῦ χρόνου τὸ σάρωμα,
κί* οἱ θεοὶ μας μονάχοι
ζητοῦμε μιά ράχη
νὰ πῆσῃ μπαγλάρωμα.

Τὰ πάντα συγχίζονται,
παπούτσια ξεσχίζονται,
χαλὰ ὁ ντουνιάς...
καὶ μόνος ὁ Θεόδωρος
θὰ ζῇ γενναῖοθωρος
ἡμῶς Πιρπινιάς.

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ Ἰωάννης Ἀρῶσος, στανὸς μας συγγενῆς,
ὁ ἐν τῇ Μαγχεστριά ἀποκαταστημένος,
ἀπεφθῆ μετὰ κόρης πολὺ ἐρατεινῆς,
μὲ τὴν Κατρίναν Ἀλμπου, καλλίστην καὶ εἰς γένος.
Καὶ ὁ Ρωμῆος μαζὶ τῶν ἐν τῆς χαρᾶς μεθᾷ
κί* ἐπεύχεται 'στὸ ζεῦγος τοῦ κόσμου τάγαθά.

Ὁ Μιχαὴλ Κατσιμπάλης ἐλθὼν ἐξ Ἑσπερίας
ἐκόσμησε τὰ δύο του μεγάλα Καταστήματα
μὲ τόσα νέα πράγματα καὶ συλλογὰς μυρίας
ποικιλοτάτας καὶ λαμπράς εἰς εἶδη καὶ εἰς σχήματα.
Λοιπὸν μὴν περιμένετε, μὰ τρέφετε τροχάδην,
ὅπως πηγαίνουν δελαδί καὶ οἱ στραβοὶ 'στὸν Ἄδην.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κί* ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖς
μὲ Ξενοδοχεῖον Ξυθῆ, — θεὸ 'στὸ λάβι, τρεῖς 'στὸ ξυθῆ,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

* Ἐκ τοῦ Τοπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς; — ὁδὸς τοῦ Πρωστατείου, κοινορτὸς πολὺς.